

KASIM '22

MÜTEHAYYİL

SAYI
2

Muzaffer Atasay Anadolu Lisesi
Aylık Edebiyat Sanat ve Bilim Dergisi

Öykü: Ressamın Şarkısı

Medine GÜVEN

Uyum Sağlamak Adına
Gerçekleri Görmezden

Gelebilir miyiz?

Minel BAĞÇE

Beyaz Zambaklar Ülkesinde
Meriç BİLEN

Fotonlar Gözetlendiklerini Biliyor mu?

Meriç BİLEN

Aynı Sanatçısı: Sait Faik
ABASIYANIK
Zeynep GÜRKAN

Niçin Ahlaklı Olmalıyız?

Ozan KARAHAN

Sizden Gelenler: Kraliyet
Çocukları
Ayça KIZIL

EKİBİMİZ

Editör

Medine GÜVEN

Yazarlar

Zeynep GÜRKAN

Nihan LOKMAN

Meriç BİLEN

Nihan LOKMAN

Minel BAĞÇE

Ozan KARAHAN

Sorumlu Öğretmen

Pınar ÖĞÜT

İçindekiler

Editörden.....	3
Öykü: Perde-i Zulmet (Kızıl Havalar	4
Felsefe: Niçin Ahlaklı Olmalıyız?.....	7
Öykü: Ressamın Şarkısı.....	9
Akademik: Motive Olabilmek.....	11
Ayın Sanatçısı: Sait Faik ABASIYANIK.....	13
Psikoloji: Uyum Sağlamak Adına Gerçekleri Görmezden Gelebilir miyiz?.....	15
Kitap Tanıtım: Beyaz Zambaklar Ülkesinde.....	16
Sizden Gelenler: Kraliyet Çocukları.....	18
Bilim: Fotonlar Gözetlendiklerini Biliyor mu.....	21
Anektotlarla Şair ve Yazarlar.....	22
Dergi Ekibi.....	23
Mütehayyil Podcast	25

Medine GÜVEN

Mütehayyil Dergi ekibi olarak ikinci sayımızla karışınızdayız.

Bu ay dopdolu bir sayı hazırladık sizler için. İçeriğimize hemen göz atmaya ne dersiniz?

İlk olarak öykü bölümünde 'Perde-i Zulmet' isimli öyküsünün ikinci bölümü "Kızıl Havalarda" ile yazarlarımızdan Zeynep Gürkan'ı görüyoruz.

Ardından Ozan Karahan "Niçin Ahlaklı Olmalıyız?" başlıklı yazısıyla okurları düşünmeye ve sorgulamaya çağırıyor.

Bu ay öykü bölümünde bir şarkıdan hareketle sizler için kaleme aldığım "Ressamın Şarkısı" isimli öykümle ben de varım.

Akademik gelişim konusunda ise "Motive Olabilmek" isimli yazımla sizlere motivasyon konusunda ipuçları vermeye çalıştım.

Ayın Sanatçısı bölümünde Kasım doğumlu sanatçılardan biri olan Sait Faik Abasıyanık ile ilgili yazısıyla Zeynep Gürkan yer alıyor.

Psikoloji bölümünde Minel Bağçe "Uyum Sağlamak Adına Gerçekleri Görmezden Gelebilir miyiz?" sorusunun yanıtını arıyor.

Meriç Bilen bu ay kitap bölümünde Beyaz Zambaklar Ülkesinde isimli eseri tanıtırken bilim bölümünde de "Fotonlar Gözetlendiklerini Biliyor mu?" sorusu ile karşımıza çıkıyor.

Sizden gelenler bölümünde Ayça Kızıl'ı bir trajedi denemesi ile görüyoruz: "Kraliyet Çocukları".

Ayrıca Spotify'da yepyeni podcastlerimizle sizlere seslenmeye devam ediyoruz.

İyi okumalar dilerim.

Sevgiyle kalın!

PERDE-İ ZULMET (KIZIL HAVALAR)

Zeynep GÜRKAN

Sabah saatleriydi. Tahminen yedi ya da sekiz olmalıydı saat. Beyoğlu'nun sokaklarında dolaşıyordum. Kasım'ın soğukluğu yavaş yavaş gösteriyordu kendini. Karşı sokakta bir işçi yolları süpürüyordu. Restorasyon yapılan bir binanın etrafını mukavva ile kapamışlardı. Mukavvanın üzerine ilan afişleri yapıştırmışlardı. Afişlerin arasında düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir cümle gördüm. "Beni öyle bir yalana inandır ki, ömrümce sürsün doğruluğu." Düşündüm. Bir yalanın ortasında yaşıyordum. Birinin beni bir yalana inandırmasına gerek yoktu ki! İstiklal'in tramvayı gibiydim. Aynı istikamette gidip geliyordum. Benim tek doğrum buydu. Yanlışların en büyük doğru olduğu bu dünyada nefes alırken, benim doğrularımın ne önemi vardı ki? Uzunca bir süre yazıyla bakıştık. Bu cümlenin beni bu denli etkilemesini garipsemedim bile. Uzunca süren bakışmayı bölen bir martının sesiydi. Omuz silktim. Keşke bir kuş olsaydım. Kimse karışamazdı nereye gideceğime, ne yapacağıma.

Yanımdan bir genç geçti. Üzerinde trençkot vardı. Boynuna da renkli bir fular bağlamıştı. Gencin gittiği yönün ters yönünde yürümeye başladım. "Pardon, bakar mısın bayım?" Bana mı seslenmişti o? Omzumun üzerinden ona doğru baktım. Meraklı gözlerle bana doğru bakıyordu. "Buyrun." Dedim. Bana doğru yaklaştı. Attığı adımların sesi sokakta

yankılanıyordu. "Fotoğrafınızı çekebilir miyim bayım?" Kaşlarımı çattım. "Niye benim fotoğrafımı çekeceksiniz? Kimsiniz siz?" Teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Fotoğrafçuyum ben, tarihi binaları çekmek için geldim buraya. Sizi de buraya ait hissettim. O yüzden sizin de fotoğrafınızı çekmek istedim." Ona doğru döndüm. "Ne yapacaksın sen beni? Git başkasını çek. Benden fayda gelmez sana." Genç irkildi. "Tamam bayım, zorla sizi çekecek değilim ya." Kendi kendime homurdanmaya başladım. O esnada genç fularını düzeltti. "Yine de teşekkür ederim bayım. Kendinize iyi bakın." Arkasını döndü ve gitmeye başladı. Köşedeki binayı da geçti ve gözden kayboldu. Bu genç çocuk neyin nesiydi bilmiyordum. İçimdeki sesi dinleyip peşinden ilerlemeye başladım. Sol bacağıma sürüye sürüye ona yetiştim. "Hey çocuk!" Gencin yüzünde bir gülümseme oluştu. "Tamam, ne çekeceksen çek. Kabul." Gülümseyerek bana doğru adımladı. "Biliyordum bayım. Teklifimi geri çevirmeyeceğinizi biliyordum." Elini uzattı. "Galerim hemen iki bina sonra. İsterseniz size destek olabilirim." Dedi. Küçümseyerek eline baktım. "Daha o kadar düşmedim. Sağ ol."

Mahçupça, “Tabii, haklısınız bayım.” Dedi. Peşine takıldım. Siyah camlı, üzerinde ise ‘Felicita’ yazan bir mekana girdi. “Buraya oturabilirsiniz. Ben hemen geliyorum.” Mekanın ortasındaki siyah deri kanepeli gösterdi. Duvarların tamamı mat bir siyaha boyalıydı. Bir sürü fotoğraf asılıydı. Kanepeye oturdum. Kanepenin tam karşısında bir fotoğraf vardı. Diğerlerine kıyasla daha büyük ve daha fazla ışık vuruyordu. Benim evimin olduğu sokağa benziyordu. Eski, ahşap cumbalı evler, arnavut kaldırımlı sokak. Bir satıcının elinde elma şekerleri vardı. Yanında da iki çocuk. Basit bir resimdi. Fakir mahalle çocukları için elma şekeri çok büyük bir lükstü. Her akşam üstü sokaktan elma şekerci geçirdi. Beş ya da altı yaşında olmalıydım. Mahalledeki çocuklarla sek sek oynuyorduk. Yine şekerci geçiyordu. Eve nasıl koştuğumu bile hatırlamıyordum. Babam evin arka bahçesinde oturuyordu. Büyük bir heyecanla babamdan şeker için para istemiştin. İstemez olaydım. Paranın adını ağzıma andığım gibi tokatı yemiştin sağ yanağıma. İşte o günden beri ne dışarı çıkıp oyun oynadım ne de ağzıma elma şekeri soktum. Babam haklıydı. Üç çocuk okutmaya çalışıp ev geçindiriyordu. Eline geçen para altından değerliyen bir işe yaramayacak olan şekere ne diye para verecekti ki?

“Geciktiğim için kusura bakmayın bayım.” Elindeki makinayı gösterdi. “Kamerayı ayarlamak biraz vaktimi aldı.” Omuz silktim. “Önemi yok çocuk.” Kanepenin boş tarafına iki defa elimle vurdum. “Gel, sen de otur.” İki kiletmeden oturdu. “Fotoğraf ilginizi çekmiş olmalı.” Fotoğrafa tekrar baktım. “Çocukluğumu hatırladım. Babamı hatırladım.” Derin bir iç çektim. O sırada genç bir şeyler söylemeye başladı. “Kimimize kış, kimimize bahar olup canıyla degen babalarımızı. Bu memlekette insanlar belki de en çok baba sancısıyla inliyor, en çok baba deyince aklımıza gelir çocukluğumuz. Mazinin araladığı perdeden sızıyor eski günler.” Ne kadar doğru sözlerdi. Kiminin babası bahar gibi çiçek açıtırırdı dallarda. Kiminin babası ise kış gibi üşütürdü, dondururdu. “Senin sözlerin mi bunlar çocuk?” Onun da başı yere doğru eğikti. “Hayır değil. Çok sevdiğim bir şiirin dizelerinden.” Alt dudağımı bükerek başımı aşağıya doğru salladım. “Evet, peşinden geldim. Artık ne çekeceksen çek benim de işim gücüm var.” Ayağa kalktı. “Çok haklısınız efendim. Sahil kenarında bir fotoğrafınızı çekmek isterim. Tabii izniniz olursa.” Ben de ayağa kalktım. “Gidelim bakalım.” Başıma takmam için bir fötr şapka vermişti. Güneş ışıkları denize yansıyor. Bir vapur kendi halinde denizin üzerinde gidiyordu. Büyükçe bir balıkçı teknesi de ona yetişecekti az kalsın.

“Bayım sağ omzunuz üzerinden arkadaki simitçiye bakar mısınız?” Simitçiye doğru baktım. Nalan orada duruyordu. Nalan’ım saatini yine kaçırmamıştı. “Nalan gelmiş, çocuk.” İşaret parmağımı gösterdim. “Hemen gidip geliyorum.” Nalan yine bana doğru koştu. Her zaman olduğu gibi sıkı sıkı sarıldık birbirimize. “Hep vaktinde geliyorsun Nalan.” Kıkırdadım “Üzülme ama ben bugün unutmuştum geleceğini.” Arkayı gösterdim. “Şu çocuk tutturdu senin fotoğrafını çekeceğim diye. Kıramadım ben de.” Genç çocuğa doğru seslendim. “Çocuk!” Elimle gelmesi için işaret etti. “Nalan’ımla benim fotoğrafımı da çeker misin?” Çocuk gülümseyerek, “Elbette bayım. İstemeniz benim için yeterli.” Elini çenesine götürdü. “Bayım, fotoğrafınızı galeride çekebilir miyim?” Makinesini boynuna astı. “Olur çocuk. Sen nasıl istersen.” Nalan’a döndüm. “Olur değil mi Nalan’ım?” Güldü. “Senin kararının aksini söylemem, söyleyemem Edip.” Hayranlık dolu bir bakış attım ona. Önde genç çocuk, arkada biz galerinin yolunu tuttuk. Çocuk beyaz bir perdenin önüne iki iskemle koydu. Birine ben oturdum, diğerine ise Nalan’ım. Çocuk kamerasını bir iskeletin üstüne koydu. “Hazırsanız çekiyorum.” Nalan’a baktım. Kameraya bakıyordu. Ben de kameraya baktım. Çocuk flaşı patlattı. Nalan’ımla fotoğrafımız olmuştu! “Ben fotoğrafı düzenleyip size getireceğim.” Dedi. Nalan yine yok olmuştu. Ben alışmıştım onun yokluğuna. Odadan çıkıp yine aynı kanepeye oturdum. *****

(Turgut’un anlatımından.)

Dedemin bu halini görüyor ve yaşıyor olmak beni içten içe bir kanser gibi tüketiyordu. Artık gittiği yerleri, yolları ezberlemiştim. Her sabah peşine taklaşıyordum. O beni tanımıyordu, olsun. Benim tanımam yeterliydi. Anneannemi kaybedeli on yıldan fazla olmuştu. Herkesi unutmuştu. Onu unutmamıştı. Onun ölümünden sonra dedeme alzheimer teşhisi kondu. Doktoru, “Herkesi, her şeyi unutacak. Kendini bile unutacak yeri geldiğinde.” Demişti. Dediklerinin aynısı da olmuştu. Tek bir şey haricinde. Nalan’ınını unutmamıştı. Her gün aynı saatte, akşam üstü, yanına geldiğini görüyordu. Bir gün bu dünyadan göçecekti. Onu üzmenin bir anlamı yoktu.

Yoldaki insanlar onun kendi kendine konuştuğunu görünce 'deli' diyorlardı. Aldırmıyordum artık. Dedem her ne kadar bu söze üzülse de umursamıyordu bir noktadan sonra. Her ay dedemin bir fotoğrafını çekiyordum. Bugün de o gündü. 22 Kasım. Gençken çok fazla taktığı fotr şapkasını taktırmıştı ona. Yine aynı yerde aynı fotoğrafı çekmiştim. Nalan'ı yine! gelmişti çekimimize. Bu defa onu da getirmiştik peşin sıra. Anneannemin en sevdiğim fotoğrafını düzenleyip, dedemin az önce çektiğim fotoğrafının yanına eklemiştim. Siyah beyaz efekt de eklemiştim. Tam istediği gibi. Eski günler, eski anılar. O her geldiğinde aynı fotoğrafa takılıyordu. Elma şekerlerinin olduğu fotoğrafa. İlkokula gittiğim zamanlarda fotoğraf albümünü açar, tek tek incelerdik. Galeriyi açmaya karar verdiğim gün bu fotoğrafı albümden aldım. Büyüttüm ve duvara astım. Galerimdeki ilk fotoğraf buydu. Dedem ne zaman o fotoğrafı görse duraksar. Dedemin babası yoksulluk içinden iki doktor ve bir öğretmen yetiştirmiş. Dedem de bu doktorlardan birisi. Elma şekeri uğruna tokat yemiş. Öyle anlatıyordu. Fazla detaya asla girmezdi. Anneanneme siroz demişlerdi. Son evrelerinde fark edildiği için hiç bir tedaviyi kabul etmemişti vücudu. Daha elli yaşındayken hayata veda etmişti. Dedemin belki de bu durumda olması içten içe kendini yediğinden dolayıldı. "Nalan'ı kurtaramadım." Diyerek senelerce çırpındı durdu. İki yıl önce de kızını yani annemi kaybedince hayat onun için tamamen hayalden ibaret olmuştu. Fotoğrafı basmıştım. Siyah bir çerçevenin içine koydum. Galerinin tam karşıdaki duvarına bu fotoğrafı astım. Dedemin yüzündeki tek bir tebessüm benim için her şeydi.

"Çocuk nerede kaldın?" Bir türlü dönmek bilmemişti. "Geldim bayım. Fotoğrafa yer arıyordum da, o yüzden geciktim." Fotoğrafımızı duvarına mı asmıştı? "Nereye astın? Hemen göster!" Çocuk telaşlandı. Sağ eliyle karşıdaki duvarı işaret etmişti. Hızlıca oraya doğru yürüdüm. Onca fotoğrafın arasında Nalan'ımla benim fotoğrafım en büyük olanıydı. "Çocuk bu çok, çok güzel olmuş." Minnettar kalacaktım bu gence. Bir tanesini de bana verir miydi? Evime asardım. Nalan'ım da gördükçe mutlu olurdu. "Çocuk, bir tane de benim için yapar mısın bu fotoğraftan?" Genç, gülümseyerek, "Ne demek bayım. İsteğiniz bir emirdir." Çocuğa doğru ilerledim. Gözlerinin içi gülüyordu. Hızlıca sarıldım ona. O da bu hareketimi bekliyormuşçasına kollarını doladı bana. Nalan'dan sonra beni en iyi anlayan ve en mutlu eden kişi oydu artık.

SON

FELSEFE: NİÇİN AHLAKLI OLMALIYIZ?

Ozan KARAHAAN

Ahlak, neyin doğru neyin yanlış sayıldığı veya sayılması gerektiği ile ilgilenir. Peki, davranışlarımızı önemli ölçüde yön veren ahlakın temelinde ne vardır? Biz bir davranışın doğru, bir davranışın ise yanlış olduğuna nasıl karar veririz? Niçin ahlaklı olmalıyız?

Yaşamını hırsızlıkla geçindiren bir adam düşünelim. Bu adam yaptığı hırsızlıktan çok para kazansın. Hiçbir şekilde yakalanmasın ve toplum onu cezalandıramasın. Bu çok yetenekli hırsızımız neden hırsızlık yapmasın? Adamıza göre hırsızlık yanlış bir davranış olabilir mi? Objektif bir ahlakın olamayacağını düşünürsek bu adam tabii ki doğru bir davranış yapıyordur. Hatta çaldığı paralarla evine ekmek götürüyor, hasta annesine bakıyor ve çocuklarına oyuncaklar alıyordur. Bu hayatta ondan mutlusu yoktur ve tamamıyla kendi faydasını maksimize etmiştir. Kendine göre ahlaklıdır. Toplumun ne düşündüğü umurunda olmaz. O kendisini “kötü” olarak damgalayan insanları ciddiye almaz. Hırsızlık yapmaması için bir sebep bulamaz.

Bizim hırsızlık davranışını kötü olarak nitelendirmemizin sebebi aslında basittir. Biz, toplum olarak, hırsızlığa kötü dedik çünkü hırsız,

toplumu olumsuz etkileyecektir. Evrimsel süreçte hırsızlığın yaygın olduğu toplumlar elenmiş, buna izin vermeyen toplumlar ise hayatta kalabilmiş olabilir. Bundan hareketle evrim, bize neden bazı davranışları yapmak istemediğimizi açıklayabilir. Mesela akraba evliliği toplumun büyük bir kısmının kötü baktığı ve öğrendiği bir davranıştır. Akraba evliliği sonucu doğan çocukların hastalıklı olma ihtimali daha fazladır. Evrim ise bu noktada devreye girer ve akraba evliliği yapmayan toplumlar daha sağlıklı olurken akraba evliliği yapan toplumlar daha sağlıksız olur. İnsan, akraba evliliğine karşı içgüdüsel olarak kötü bakmaya başlar. Çünkü öyle bakmayanlar elenmiştir. Bunun gibi birçok örneği hayvanlarda da görebiliriz. Bütün bunlardan hareketle evrim, “Niçin ahlaklı olmalıyız?” sorusuna yine de cevap veremez. Çünkü evrimsel süreçte gelişen ve belki de rastgele oluşan bu ahlak kuralları bir hırsız caydırmaz. Toplumun faydası onun faydasından önemli değildir. Veyahut karşılıklı rıza ile akraba evliliği yapmak isteyen çifti durdurabilecek bir ahlaki yasa değildir. Onlar niçin kendi fayda ve hazlarına uymamalılar da toplumun genel faydasını düşünmeliler? Yani evrim “Niçin ahlaklı olmalıyım?” sorusuna tam olarak cevap veremez.

Ahlakı tam olarak temellendirebileceğimiz ve sorumuza tam olarak cevap verebileceğimiz sonuca geçelim. Öncelikle bizler ölümlü canlılarız. Hepimiz aynı havayı soluyoruz. Aynı dünyada yaşamaya çalışıyoruz ve belirli bir zaman sonra bu dünyadan ayrılacağız. Eğer hiçliğe gidersek bu dünyadaki hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Hırsızlık yapan kişi dünyada istediği gibi yaşamıştır ve şimdi bir hiçtir. O yüzden dünyada kendisine atfedilen “kötü” damgasının bir anlamı kalmamıştır. Yüzlerce insanın hayatını kurtaran bir doktor ile yüzlerce insanın malını çalan hırsız artık aynı mertebededir. Dünyada gücü yeten istediğini yapmıştır. Şimdi ise hiçbir iyiliğin ve kötülüğün değeri yoktur. İşte bu, teist olmayan bakış açısıyla bakarsak olacaklardır. Böyle bakarsak niçin ahlaklı olmamız gerektiğine dair bir şey bulamayız. Sorumuzun cevabı sadece teist bakış açısıyla bulunabilir.

Tanrı bir din gönderir, bize yapıp yapmamamız gerekenleri söyler. Doğru ve yanlış davranışları açıklar. Tanrı bunları ceza ile ödül sistemi üzerine kurar. Doğru eylemi yapan ödüllendirilir, yanlış eylemi yapan cezalandırılır. Aslında “Niçin ahlaklı olmalıyız?” sorusuna verilebilecek yegâne cevap budur. Ancak bazı teist olmayan insanlar bunun daha da ahlaksız olduğunu söyler. Cezadan korktuğu için bir eylemi yapmayan insan aslında daha da ahlaksızdır onlara göre. Onlara neden cezadan korkmanın daha ahlaksız olduğu sorulduğuna verecek cevapları yoktur. Çünkü söyledikleri şey keyfidir. İnsanın esasında kendi çıkarını düşünmesine ahlaksızlık demek için hiçbir sebepleri yoktur. Hatta tüm insanların içinde bencil duygularla hareket ettiğini varsayarsak bu yargı bir başka insan yapımı ahlak sistemine dönüşür. Çünkü benliğimizi yok sayıp toplumun çıkarını önemsemenin ahlaklı görüldüğü yargısına ulaşılır ve bunun hiçbir temeli yoktur. İnsanın doğası gereği bencil olduğunu kabul etsek de etmesek de dinin bu ödül ve ceza sisteminin ahlaksız olduğuna dair elimizde hiçbir şey yoktur.

Biz ve ahlaksızlar aynı ölümlü dünyada yaşıyoruz ve belli bir zaman sonra yok olacağız. Biz kendimizde neyi görüyoruz da birilerine ahlaksız, birilerine ahlaklı diyebiliyoruz? Ancak ve ancak her şeyin yaratıcısı olan, mutlak adaleti ve gücü olan bir Tanrı bize yapıp yapmamamız gereken şeyleri söyleyebilir. Elbette biz vicdanımıza göre hareket edip hırsızlık kötü ve ahlaksız diyebiliriz. Vicdanlılar olarak hırsızları cezalandırıp kendi faydamızı gözetebiliriz. Ancak bunlar yapabilecek için bir engel değildir. Evrimsel süreçte rastgele gelişebilen kolektif ahlak kurallarını bilinçli olarak yapmayabiliriz ve bundan bir şey kaybetmeyiz. Toplum bizi cezalandırırsa da Tanrı yoksa ve sonumuz bir hiçlik olacaksa bütün bu ahlak kurallarının, iyiliğin ve kötülüğün hiçbir anlamı olmaz. Bunlar sadece evrimsel süreçte rastgele

gelişen birtakım içgüdülerden ibaret olur. Bilince sahip bir bireyin bunları umursaması için bir neden yoktur. Bu yüzden Tanrı olmadan ahlakı temellendiremeyiz. “Niçin ahlaklı olmalıyız?” sorusuna verilebilecek tek cevap ise Tanrının bize öyle söylemesi ve söylediği davranışları yapmak karşılığında bizi mükâfatlandıracağıdır.

ÖYKÜ: RESSAMIN ŞARKISI

Medine GÜVEN

Gün onun için şehir daha uyurken başlardı.Çiçekli penceresinin önündeki sandalyede kitap okuyarak havanın tamamen aydınlanmasını beklerdi. Hava aydınlanınca sevdiği kadınla adını Bal koyduğu kedisini besler sonra da kahvaltı ederdi. Tüm gününü siyah beyaz boyaları, fırçaları ve tuvaliyle yarı ev yarı dükkan olan mekanında geçirirdi. “Bir ömür böyle geçer mi?” diye sormayın. 10 yıl önce sevdiği kadınla birlikte ruhunu da, renklerini de, ömrünü de gömmüştü toprağa. Onu hayata bağlayan var olduğuna inandığı yaratıcı ile siyah beyaz boyalarıydı sadece. Bunlar hayata bağlamıştı evet ama o eski rengarenk adamın ruhu sanki siyah boyaya batırılmış gibiydi. İnsanlara karşı hissizleşen, hatta kendine karşı hissizleşen kalbi taşıyor olmak kadar acı bir şey var mıydı hayatta?

Bugün bir değişiklik yapıp sevdiğinin mezarına gitmeye karar verdi. Tuvalini yarım bırakıp hazırlanmaya başladı. Sevdiğinin yanına giderken

çok özen verirdi görünümüne çünkü sevdiği bu tükenmiş halini görse üzüldü. Siyah gömleğini, siyah pantolonunu giyip askılıktaki baharlık kahverengi kabanını giydikten sonra mezarlıktaki çiçekleri sulamak için eline su alıp, evine kısa mesafede bulunan mezarlığa yürümeye başladı. Sık gitmezdi sevdiğinin mezarına, utanırdı. Sevdiği kadının bedeni toprağın altında çürürken onun yeryüzünde nefes alıp vermeye devam etmesi acının yanında utançta verirdi ama özlemekten paramparça olmuş kalbinin acısını uyuşturan tek yer sevdiğinin mezarı ve yaratıcısının huzuruydu. Üstü papatya kaplı, beyaz taşlı mezar görüş alanına girince olduğu yerde durup gökyüzüne baktı. Ağlamamalıydı, sevdiği kadının yanında güçlü ve mutlu durmalıydı yoksa üzüldü sevdiği.

“Minik kelebeğim.. ben geldim bak!” dedi titreyen sesiyle. Mezarının üstündeki papatyaları suladıktan ve yabancı otları temizledikten sonra mezarın kenarına oturup sanki sevdiği kadın onun karşındaymışçasına konuşmaya başladı.

“Çiçekleri çok sevdiğini söylediğinde sana çiçek almak istemiştin ama sen bana kızmıştın, koparılmış çiçeklerin canını acıttığını söylemiştin. Hatırlıyor musun?” diyip duraksadı sanki sevdiğinin cevap vermesini beklemiş gibi.

“O günden sonra hiç çiçek koparmadım canın acımasın diye. Sana hep saksıda çiçekler aldım. Ama bir gün şiir kitaplarının arasında kurumuş çiçekler gördüm. Sana neden kopardın dediğimde bana cevap vermeyip sadece buruk bir şekilde gülümsemiştin. Neden canın acımasına izin verdin Papatya’ım?”

Eve doğru giderken kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu fark etti ve adımlarını hızlandırdı. Eve geldiğinde evin dükkan kısmında bir kadının olduğunu fark etti. Şaşkın gözlerle kadına bakarken, kadın ressamın geldiğini fark edince sanki şeker yerken yakalanmış küçük çocuklar gibi suçlu bir edayla konuştu.

“Önceden adınızı çok duymuştum bayım.Tablo satın almak için gelmiştim,kapının açık olduğunu görünce girdim dükkana ama sizin dükkanda olmadığınızı fark edince oturup sizi beklemek istedim.”

Adam sadece kafasını salladı ve odanın köşesindeki sandalyeye oturup kadının bakışlarının yönündeki tabloya baktı. Adamın sevdiğinin portresine öylece bakıyordu kadın.

Sessizliğe son vererek “Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi adam.

“Diğer resimleriniz aksine renkli olan bu kadın portresine hayran kaldım. Geçenlerde bu sokakta yürürken bu potre gözüme çarptı. Bana ilham verdiği için bu kadını referans alarak roman yazmak istedim Kadının zarıflığı ve bakışları ruhuma dokundu.Bu tabloyu almak için ne kadar para isterseniz veririm bayım.”

Adam sert ve kararlı bir şekilde “O tablo satılık değil!” dedi. Kadın şaşırmıştı neden bu kadar sert

bir cevap aldığına anlam verememişti ama üstelememişti de.

“O zaman her hafta tabloyu seyredip romanıma devam etmek için dükkanınıza gelebilir miyim? Rahatsızlık vermeyeceksem tabii.”

Adam bir süre düşündü. Kadının roman yazması umrunda değildi ama sevdiği kadının yanından geldiği için mutluydu kaba davranmak içinden gelmiyordu. Sadece “Siz bilirsiniz.” demekle yetindi.

Kadın her hafta çarşamba günleri dükkana gelir,dükkanın köşesine oturur tabloyu izlerdi. Adamla birkaç kez muhabbeti olmuş ve bu kısa muhabbetten öğrendiği kadarıyla,10 yıl öncesine kadar renkli resimler yaparmış adam. Ama sevdiği kadın ölünce tüm renkli boyalarını çöpe atmış ve sevdiği kadının portresi dışında tüm renkli resimlerini ya satmış ya da çöpe atmış.

Aylar geçmiş ve bir gün çarşamba günü yine dükkana geldi kadın.Bu sefer ilk günkü geldiği gibi boştu dükkan. O gün adam hiç dükkana gelmedi. Kadın etrafa sordu fakat kimse görmemişti adamı.

Bir dahaki hafta yine çarşamba günü dükkana geldiğinde dükkan kapalıydı. Etrafa sorduğunda adamın sevdiği kadının mezarının yanında ölü bulunduğunu söylediler.

Adam sevdiği kadına olan hasretine 10 yıl dayandı ve çok istediği gibi sevdiğine kavuştu.

Adamın ölümünden sonra her hafta dükkana gelen o kadın, adamın anısına bir şarkı yazdı ve bu şarkının adı da “Ressam’ın Şarkısı” oldu.

*“Ressam neden siyah beyaz tüm resimlerin,
Boyan mı yoksa mutluluğun mu yok senin?”*

AKADEMİK: MOTİVE OLABİLMEK

Medine GÜVEN

Gün içinde pek çok şeyi yapabilmek için motivasyona ihtiyaç duyarız. Ders çalışmak için de böyledir. Bazen 5 dakikamızı alacak ödev için kalkmaya bile üşeniriz. Bu gibi durumlar bazen olabilir fakat bu sürekli ise disiplinsiz bir ders çalışma düzenine sahibiz diyebiliriz. Ama ders konusunda disiplinsiz olsakta ara ara gaza gelip ders çalıştığımız oluyordur. Bunun sebebi motivasyondur,geçici olsa da kısa çözümler için etkilidir. Disiplin her şeyden önce gelir fakat önümüzde disipline sahip olacak kadar zaman yoksa motivasyona ihtiyaç duyarız. İşte bu yazıda motivasyon nasıl kazanılır ondan bahsedeceğiz.

1- Dış etkileşimler içimizi değiştirir.

Takip ettiğimiz insanlar, arkadaşlarımız, vakit geçirdiğimiz herkes bize motivasyon yönünden de etkiler. Eğer ders çalışma temalı içerikler paylaşılan hesapları takip edersek, ders temalı videolar izlersek bu bizi motive eder. Ya da etrafımızda çalışkan arkadaşlara sahipsek, onlarla vakit geçiriyorsak o kişiler de biz ettiler. Çünkü biz çevremizin, etkileşim içinde olduklarımızın bir parçasıyız. Çevremize uyum sağlamaya yatkınız. Bu yüzden en iyi çözüm arkadaşlarınızla bir grup kurun ve bu gruba her çözdüğünüz soru sayısını, her bitirdiğiniz konuyu yazın. Birbirinizi gazlayın. Bu sayede hem motive olup hem ders çalışmaya zorunlu hissedeceksiniz.

2- İnşa ettiğin binayı yıkma.

Her şey hazır. Kalemimiz, test kitabımız, defterimiz her şeyimiz hazır fakat bir telefon bildirimiyse bu kurduğumuz düzeni anında yıkabiliriz. Ders çalışırken telefonunuzun yanında olmaması konusunu çok duyuyoruz ama bu doğru. Telefonu kapatın ve başka odaya koyun.Ailenize verin ya da çekmeceye koyun. Bir şekilde telefonu göz önünden kaybedin. Ama telefona ders çalışırken ihtiyacınız varsa önceki paragrafta bahsettiğim gibi bir ders çalışma grubunuz gibi bir şey var ise çoğu telefonda olan odaklanma modunu açın. Eğer bu telefonda özellik olarak yoksa kısa bir süreliğine uygulamalarınızı silebilirsiniz.

3- Zevk almak.

Bilgisayar oyunu oynarken, telefonda sosyal medyada dolaşırken ya da herhangi bir hobi ile uğraşırken genelde zevk alıyoruz çünkü seviyoruz. Ders çalışmayı sevmenin zor olduğunu biliyorum ama eğer ders çalışmayı öğrenmek olarak, bunu kendinize bir şeyler katmak olarak düşünürseniz belli bir süre sonra zevk almaya başlayacaksınız. Büyük ihtimal ile bir trigonometri ,fonksiyon, integral vs. öğrenmek işinize yaramayacak, evet. Ama sanki çalışmanız gereken konuyu bilmek hayatınızı belirleyecekmiş ,sanki ileride yaşamak istediğiniz hayatı verecekmiş gibi çalışmak hem motive edecek hem de sizi ders çalışmaya zorlayacak.

4- Ertelemeyi ertele.

Biz öğrenciler genelde ertelemeyi çok severiz. Son geceye bırakmayı hatta son derse bırakmayı çok severiz. Ve bazen son gece bıraktığımızda iyi işler çıkarıyor olabiliriz. Fakat her zaman aynı olmaz. Bugün yapılacak şeyleri belirle (abartmadan) ve her yaptığın şeyin üstünü çiz. Bu maddelerden bir tanesini bile erteleme. Ertelemeyi ertele ama yapılacakları erteleme.

AYIN SANATÇISI: SAİT FAİK ABASIYANIK

Zeynep GÜRKAN

Sait Faik Abasıyanık, 18 Kasım 1906 tarihinde, dedesi Seyyid Ağa'nın Adapazarı, Semerciler Mahallesi'nde bulunan evinde dünyaya geldi. Sait Faik doğduğunda, kendisine 'Mehmet Sait' ismi verildi. Sonraki yıllarda yazar, ismine babasının adını ekleyip, Mehmet'i atarak Sait Faik adını kullanmaya başladı. İlköğrenimi sırasında anne ve babası geçimsizlik sebebiyle ayrıldı. Üç buçuk yıl süren ayrılık döneminde Sait Faik, babası ile birlikte yaşadı, annesini ancak haftada bir görebiliyordu. Rehber-i Terraki'yi bitirdikten sonra Adapazarı İdadisine girdi. 1920'de Yunan işgali sebebiyle eğitimine ara vermek durumunda kaldı. Sait Faik, işgalin sona ermesinden sonra Adapazarı'na dönünce idadi eğitimine devam etti. Abasıyanık ailesi 1924 yılında, oğullarının lise eğitimi için İstanbul'a göç etti. Şehzadebaşı semtinde, Bozdoğan Kemerli yakınındaki Kirazlı Mescit Sokak'ta, 7 numarada oturmaya başladılar. Sait Faik de İstanbul Erkek Lisesi'nde okumaya başladı. Onuncu sınıfa kadar bu okulda devam eden Abasıyanık, Arapça öğretmenleri Seyit Salih Efendi'nin sandalyesine iğne koydukları sebebiyle, 41 arkadaşıyla beraber okuldan atıldı. öğrenimini Bursa Erkek Lisesi'nde tamamladı. İlk hikâyesi olan İpekli Mendil'i bu okulda, edebiyat ödevi olarak yazdı. İpekli Mendil, Varlık Dergisinin 15 Nisan 1934 tarihli 19. sayısında yayımlandı. Uçurtmalar ve Zembek

hikâyelerini de yine Bursa'da kaleme aldı. Edebiyat öğretmeni Hakkı Süha Gezgin, Bursa Lisesindeki Sait Faik'i "sınıfta sakin ve dalgın, bahçede yalnız" olarak anlatır. Lise eğitimindeki aksaklıklar ve isteksizliği yüzünden parlak bir eğitim hayatı olmadı. 1928 yılında liseyi bitirip İstanbul'a döndü ve yazmaya devam etti. Yazdığı hikâyeleri ve şiirleri çeşitli dergilere ve gazetelere gönderiyordu. Aynı yılın sonunda girdiği İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine iki sene devam ettikten sonra Uygurca öğrenmek istemediği için ayrıldı.

9 Aralık 1929'da Uçurtmalar isimli hikâyesi Milliyet Gazetesi'nde yayımlandı. Sait Faik, İstanbul Üniversitesinde okuduğu dönemde sık sık Beyoğlu'nda dolaşıyor, evinin ve okulunun yakınındaki Şehzadebaşı kıraathanelerine gidiyordu. Sanat ve edebiyat çevreleriyle o günlerde tanışmaya başladı. 9 Eylül 1930 ile 23 Eylül 1930 tarihleri arasında, on öyküsü ve bir yazısı Hür Gazete'de yayımlandı. Yazar, bu öykülerin hiçbirini kitaplarına almadı. Eserlerinin basılmaya başladığı o günlerden hayatının son anına kadar Hüsamettin Bozok'un (yazar, gazeteci ve yayıncı.) ifadesi ile "genç hikâyeci" damgasını, "acı bir gülümseme" ile taşıdı.

1931 yılında babasının isteği üzerine iktisat okumak üzere İsviçre'nin Lozan şehrine gitti. 15 gün kaldığı şehrin sıkıcılığından bunalarak Fransa'nın Grenoble şehrine geçti. Bu şehirde Fransızca öğrenmek amacıyla Champollion Lisesine devam etti. Ardından, üç dönem boyunca Grenoble Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde okudu. Yazar, Alpler'in eteklerinde kurulmuş, çeşitli endüstri ve bilim kurumlarıyla tanınan Grenoble'de üç seneden fazla yaşadı. Orada bulunduğu günlerde Paris'i, Lyon'u, Strazburg'u ziyaret etti, kısa bir süre amcasının yanına, Milano'ya gitti. 1932 yaz tatilinde İstanbul'a geldi, 1934 yılında ise ailesinin isteğiyle Orta Avrupa üzerinden Tuna Nehri yoluyla İstanbul'a geri döndü.

Yazar, 1934 yılında İstanbul'a döndükten sonra Halıcıoğlu'ndaki Ermeni Yetim Mektebi'nde Türkçe öğretmenliği yapmaya başladı. Okula sürekli geç kalan Sait Faik'in ay sonunda gecikmeleri hesaplanıp maaşından düşülmüştü. Bu yüzden okulda çalıştığı ilk ay eline sadece 13 lira geçti. Öğrenciler üzerinde hâkimiyet kuramaması okul idaresi ile tartışmasına yol açıyordu. Hem yaşadığı disiplin problemleri, hem de babası Mehmet Faik'in kendisine bir zahire alım satım dükkânı açması sebebiyle öğretmenlikten ayrıldı. İleriki günlerde bu durumu "anladım ki öğretmenlik benim harcam değildi" diyerek açıklayacaktı. Babası, onu ortaklarından biriyle birlikte çalışması için dükkâna yerleştirdi. Sait Faik, işlerle ilgilenmediği için altı ay sonra dükkânı babasına boş olarak teslim etti. Aynı dönemde babası ileriki yıllarda Sait Faik'in yerleşeceği, Şişli Kırağı Sokak'taki İkbâl Apartmanı'nı satın aldı. Sait Faik yazmaya ağırlık vermişti. Ayrıca André Gide'den çeviriler yapıyordu. Fransa anılarından oluşan öyküleri Varlık Dergisi'nde yayımlandıktan sonra, 1936 yılında babasının maddi desteği ile ilk hikâye kitabı Semaver'i çıkardı.

1953 yılında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Mark Twain Cemiyeti, çağdaş edebiyata yaptığı katkılardan ötürü yazara onur üyeliği verdi. Sait Faik'ten önce Türkiye'den Mustafa Kemal Atatürk'e verilen bu ödülü almasına kimileri karşı çıksa da yazarın sevinerek aldığı bilinmektedir.

Sait Faik'in hayatındaki en önemli insan annesi oldu. Yazar, ölene kadar annesi ile birlikte yaşamayı sürdürdü. Yaratılışındaki uyumsuzluk sebebiyle kimseyle uzun süreli dostluklar kuramasa da pek çok arkadaşı olan, herkesle tanışık bir insandı. Burgaz Adası'ndaki balıkçılar ve esnafla zaman geçirdiği gibi, sanat dünyasından Hüsamettin Bozok, Özdemir Asaf, Orhan Kemal, Mücap Ofluoğlu, Adalet Cimcoz, Oktay Akbal, İlhan Berk, Orhan Veli, Tarık Buğra ve Abidin Dino gibi pek çok isimle de yakın arkadaştı. Sait Faik, eserleri ile kişiliği arasında yakın ilişki bulunan sanatçılardan biriydi. Yazar, hayatı boyunca çevresine uyum sağlayamamıştı ve bu uyumsuzluk onun her şeyden şikâyet etmesine sebep oluyordu. Hikâyelerindeki karakterlerde olumsuz yön aramaması ve onları iyi yanları ile göstermesinin sebebinin, yazarın ideale ulaşma arzusu olduğu söylenir. Annesi Makbule Hanım'ın "Şatafattan nefret ederdi. Dolabında her şey bulunduğu ve ailevi durumumuz iyi olduğu hâlde ekseriya başına bir kasket ayağına bir pantolon geçirerek balıkçı arkadaşlarıyla gününü gün ederdi" sözlerinden anlaşılmaktadır.

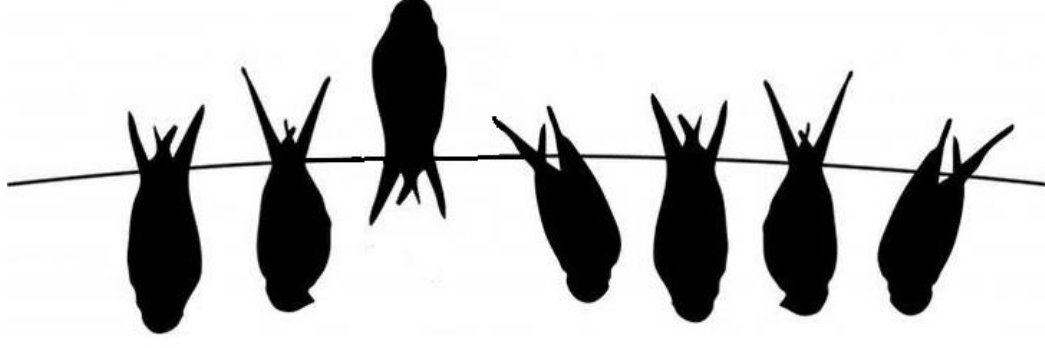
Ölümünden kısa bir süre önce yazarla Burgaz Adası'nda karşılaşan Nurullah Ataç, Sait Faik'i "dudakları büsbütün incelmış, kupkuru ve benzi sapsarı" bulmuştu.

5 Mayıs 1954 günü yemek borusu kanaması nedeniyle komaya girdi. Doktor Ahmet Erbelger tarafından acilen Şişli'deki Marmara Kliniğine kaldırıldı. Beş gün süren krizler nedeniyle yazara kan verilmesi de gerekti. Yapılan bütün müdahalelere rağmen, 10 Mayıs'ı 11 Mayıs'a bağlayan gece saat 02.35'te aynı klinikte öldü. 12 Mayıs 1954 günü saat 11.00'de Sait Faik'in naaşı Marmara Kliniğinden alınarak Şişli Camii'ne getirildi. Burada kılınan namazın ardından Zincirlikuyu Mezarlığı'na defnedildi. Naaşı, mezarlığa götürülürken Abasıyanık'ın isteği üzerine Kırağı Sokağı'ndaki evlerinin önünden geçirildi.

Yazarın bazı hikâyeleri: Semaver, Sarnıç, Şahmerdan, Mahalle Kahvesi, Havada Bulut, Alemdağ'da Var Bir Yılan.

Yazarın romanları: Medarı Maişet Motoru, Kayıp Aranyor.

UYUM SAĞLAMAK ADINA GERÇEKLERİ GÖRMEZDEN GELEBİLİR MİYİZ?

Minel BAĞÇE

Hayatımızın büyük bir bölümü topluma uyum sağlayarak geçer. Çoğunlukla bulunmuş olduğumuz gurupta dışlanmamak, ödüllendirilmek veya beğenilme arzusu ile diğerlerine uyum sağlarız. Bu durum pek çok psikoloğun ilgisini çekmiş ve birçok deneyin konusu olmuştur. Bu konu üzerine yapılan deneylerden en bilindik olanı Solomon Asch tarafından 1951 yılında yapılan “Uyum Deneyi” dir. Deneyin tek ve basit bir amacı vardır; birey, yalnız kalmak ve dışlanmak pahasına da olsa doğru bildiği düşüncenin arkasında mı duracak yoksa yanlış olduğunu bile bile sırf içinde bulunduğu gruba uyum sağlamak için onlara uygun bir cevap mı verecek ?

Solomon Asch bu sorunu incelemek için ABD’deki Swarthmore College’ den 50 erkek öğrenciyi görsel algı testine tabii tuttu. Öğrenciler deneyden haberi olmayan ve odadaki diğer kişileri de kendileri gibi katılımcı sanan deneklerdi. Odada bulunan 7 kişi ise deney boyunca aynı yanlış cevapları veren Solomon’ un asistanlarıydı. Denek, diğerlerinin cevaplarını duyup onların cevaplarından etkilendikten sonra karar vermesi için masanın en sonuna oturtulmuştu. Deneklere soldaki karton üzerindeki çizginin A,B veya C çizgilerinden hangisiyle aynı boyda olduğu soruldu ve soldaki standart çizgi her etapta değiştirildi. İlk iki etapta deneklerin güveninin kazanılması amacıyla herkes aynı cevabı verdi. Üçüncü etabageçildiğinde ise denek hariç herkes yanlış cevabı söyledi. Denek herkesin yanlış cevap verdiğini bilse bile gruba uyum sağlamak adına herkesle aynı cevabı verdi.18 denemenin 12’sinde denek haricindekiler yanlış cevapları verdiler ve deneklerin % 75’i kritik evrede

en az bir kez uyum sağlayıp yanlış cevabı söylerken %25 i gruba hiç uyum sağlamadı ve doğru cevabı verdi. Yapılan bu deney içerisinde birçok değişken barındırmakta. Buna özellikle deneye katılan insan sayısı örnek verilebilir. Deneyde bir denek ve bir anlaşmalı katılımcı bulunduğu denek cevaplarında etkilenme söz konusu değildir. Deneyde iki anlaşmalı katılımcı bulunduğu denek cevaplarında göz ardı edilebilecek kadar küçük bir etki vardı. Ancak grup üyelerinin sayısı üç ve üzerine ulaştığında denek gruba uyma eğilimi artış göstermektedir. Denek cevaplarını etkileyen bir diğer etmen ise denekle aynı düşünceye sahip kişilerin olmasıydı. Deneyde denek harici tek bir kişi dahi doğru cevap verse denek gruba uyma eğiliminde büyük bir düşüş gerçekleşmekte aynı zamanda denek özgüveninde ve doğruları söyleme eğiliminde artış gözlemlenmekteydi. Katılımcılara deney sonrası sorulan sorular sonucunda; çoğunun aslında gerçek sonucu bildiği ama grup tarafından onaylanma ve dalga geçilme korkusundan dolayı yanlış olduğunu bilseler bile genel görüşe katıldıkları ortaya çıkmıştır. Ne yazık ki toplumların ortaya çıkışından itibaren deneyde gözlemlenen olgularında doğrulayacağı üzere sosyal onaylanma isteği insan davranışlarında önemli bir etmendir.

ATATÜRK'ÜN OKULLARDA OKUTULMASINI İSTEDİĞİ KİTAP: BEYAZ ZAMBAKLAR ÜLKESİNDE

Meriç BİLEN

Grigory Petrov'un çeşitli aralıklarla çıktığı Finlandiya seyahatlerindeki notlardan oluşan Beyaz Zambaklar Ülkesinde 1800 'lerin sonlarında Finlandiya halkının içinde bulunduğu durumu cehaletten kurtulmak için başta Johan Villhelm Snellman olmak üzere ülkedeki bir avuç Fin aydınının verdiği olağanüstü mücadeleyi anlatır. Petrov'un 1923 yılında kaleme aldığı eser Finlandiya'ya adanmış olmakla beraber, gelişmekte olan ülkelere rehber olacak nitelikte bir uygarlık mücadelesinin öyküsüdür aynı zamanda. Mustafa Kemal Atatürk'ün okullarda okutulmasını istediği ve önerdiği kitaplardan biridir. Kitap devletin sağlam temeller üzerine kurulması gerektiğini temelleri sağlam değilse yeniden inşa edilmesini belirtmiştir. Kitapta Carlyle 'ye göre (İskoç asıllı tarihçi , yazar, eleştirmen) halk kitlesine bir sanatkarın eli değmelidir. Tolstoy'a göre ise yönetici ne kadar iyi olursa olsun halkta duyarlılık yoksa o devlette hiçbir gelişme olmaz. Aslında ikisinin düşüncesi zıt gibi dursa da ikisinin de düşünceleri bir madalyonun iki yüzüdür.

Devlet meselelerinin herkesin sorunu olduğunu, yöneticinin de halktan biri olduğu belirtilir ve kadın – erkek, yaşlı – genç, büyük – küçük fark etmeden söylenir. Finlandiya aslında tarım yönünden elverişsiz topraklara sahip, bataklık ve kayalardan oluşan bir ülkedir. Finlandiya'nın birçok kentinde yükselen çıplak granit yığınlarına rastlanırdı.

Finlandiya halkı taşların üzerine verimli toprak dökerek buralara ağaç ekerek çiçek yetiştirdiler. Mimari açıdan sanatsal binalar yapmışlardır. Bütün bunlar sınırlı kaynaklara rağmen gerçekleştirdiler. Peki bunun sırrı neydi? Sır çalışma tarzında saklıdır. Bir tarafta kaba güce dayalıyken bir taraf zihin ve eğitime dayalıdır. Snellman Fin aydınlarının en iyi temsilcilerindendir. Halka dakik olmayı, disiplinli olmayı ve bilinçli olmayı aşılamaştır.

Öğretmenlere yaptığı konuşmalar ile onları bilgilendirmesi, din adamları ile halktan bir ses olarak konuşarak halka dini doğru öğretmek ve dini aşlamayı, Kışlada yetişen askerlerin disiplinli, erdemli ve ahlaklı askerler olarak yetişmesini, *Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur* sözleri ile gençlerin sporla uğraşmasını sağlaması, Ebeveynlere çocuklarının iyi bireyler olarak yetişmesini istiyorlarsa onlarında öyle davranmaları gerektiğini savunur ve söyler . Her konuda Finlandiya'yı geliştirmek ve faydalı insanlar yetiştirmek için çabalamıştır. Kitabın sonunda Gregory Petrov 'un Slavlara çalışkanlık, azim ve disiplinli olmayı tavsiye etmektedir.

Finlandiya'da yıllar içinde birçok özellik değişir ve gelişir. Küçük ülke adına büyük adımlar atılır. Finlandiya eğitim ve refah seviyesi çok yüksek, gelişmiş bir ülke olur. Paylarına bataklık ve taşlar düştü ama onlar bunlardan medeni bir yer, bir bölge kurdular.

SİZDEN GELENLER: BİR TRAJEDİ DENEMESİ: KRALİYET ÇOCUKLARI

Ayça KIZIL (11-G)

1. PERDE

(Pedro zengin, geleneklerine bağlı ve kibirli bir kraldır. Krallığının geleceğini merak etmektedir. Üç kızı ve üç oğlu vardır. İki eşi olmuştur. İlk eşi Julia ile otuz yaşında evlenmiş ve bu evlilikten Alfred, Hillary ve Pam adında üç çocuğu olmuştur. Genç Julia'nın saçları buğday sarısı, gözleri yemyeşil bir çayır gibidir. Herkes ona hayrandır ama o Kral Pedro'yu istemiştir. Son çocuklarını doğurduğunda ateşli bir hastalığa yakalanıp otuz üç yaşında hayata gözlerini yummuştur. Kral üç çocuğu ile yalnız kalmamak için ikinci eşi Casandra ile evlenmiştir. Casandra Kralla evlendiğinde genç ve güzeldir. Gece kadar siyah saçlara ve okyanusu andıran mavi gözlere sahiptir. Casandra'dan olan çocukları Henry, Maria ve John'dur. Bir gün kral bir cadıya gider, asıl niyeti eşinin ne kadar yaşayacağıdır ama hiç beklemediği cevaplarla karşılaşır.)

PEDRO: Sen cadı kadın söyle bana ne olacak benim geleceğim?

CADI: Büyük Asgarda Kralı II. Pedro, 62 yaşında öleceksin. Ve bu aileden biri tarafından gerçekleşecek. Eşin kraliçe Casandra ölümüne çok üzülecek ama karşı krallık Büyük Uzico'nun Kralı III. Hernando onun yaralarına merhem olacak. IV. Henry dışındaki çocukların krallığın kurallarını yeniden yazacak ve geleneklerin büyük bir kısmını silecekler. Ve halk senin resmini hedef tahtası olarak kullanacak.

PEDRO: Hayır! Buna izin veremem! Söyle bana cadı kadın, gelecek değişebilir mi?

CADI: Evet ama bunu nasıl yapacağını da kendin bulmalısın. (Kaybolur)

PEDRO: Pislik! (Gider)

(Kral Pedro sarayına döner. Sarayında kara kara ne yapacağını düşünür. Yaşlı kahya ona yaklaşır.)

KAHYA: Kralım, benim aklıma bir şey geldi. Bence bütün çocuklarınıza kötü davranırsanız sizden korkup böyle şeyler yapmaya cesaret dahi edemezler.

(Kral onu bu fikrini çok beğenir. Ve o günden sonra bunu uygulamaya başlar.)

CASANDRA: (Sorgular bir bakışla) Çocuklara neden böyle davranıyorsun?

PEDRO: Sen karışma! Onlar bunu hak etti.

CASANDRA: (Sinirlenir) Ne yaptılar ki sana! Böyle devam edersen seni terk ederim. Aklını başına topla. Onlar daha çocuk, senin oyuncaklarını değil!
(Bağırışmalar devam ederken kraliçe çocukların yanına gider.)

ÇOCUKLAR: Üzgünüz anne. Babam yine sana bizim yüzümüzden bağırıyor.

CASANDRA: Üzülme çocuklarım. Bu her anne babanın yaptığı bir şey.

HİLLARY: Ama sırf karısı olduğun için babamın sana bu kadar bağırmasına hakkı yok anne.

CASANDRA: Biliyorum. Ama bir şey yapamam.

PAM: Hayır yapabilirsin.

HENRY: Kapayın çenenizi! Anneler babalara ses yükseltemez ama babalar yükseltebilir!

MARIA: Kimse sesini yükseltmemeli, bu hoş değil.

CASANDRA: Haklısınız kızlar. Bir daha size bağırması için uyardım.

ALFRED: Anne konuyu değiştirmek istiyorum ve soruyorum. Kim ata binmek ister?

KIZLAR: Biz!

HENRY: Babam size bunu yasakladı.

CASANDRA: Şu an babanın yasakları geçerli değil. Binebilirsiniz kızlar.

(Çocuklar ata binerken Henry onları izliyordu. Herkes binince babasının yanına koşar ve onları şikayet eder. Kral da çok geçmeden yanlarına gelir.)

PEDRO: Size ata binmenizi yasaklamadım mı ben?

CASANDRA: Uyarımı hatırlıyorsun değil mi Pedriş?

PEDRO: Bana Pedriş deme! Ve hatırlıyorum, ne haliniz varsa görün.

HENRY: Maria, o benim atım!

MARIA: Hayır benim, çünkü saçlarında toka var.

HENRY: İn ondan!

CASANDRA: Henry!

HENRY: Tamam anne.

(Çocuklar at sürüp eğlenirler ve sonra piyano dersine giderler.)

2. PERDE

(Yıllar geçer. Kral altmış iki yaşına gelir ve her gün daha da kabalашır.)

MARIA: Sevgili babacığım tatlı ister misiniz? (Tatlı tabağını uzatır)

HENRY: (Kral Pedro'nun yanında, fısıldar) kesin bunun içinde zehir vardır babacığım.

PEDRO: İstemiyorum belki içine zehir falan koydurmuşsunuzdur. (Memnuniyetsiz, tabağa vurup düşürür)

CASANDRA: Pedro!

PEDRO: İstemiyorum, onlara da güvenmiyorum.

(O sırada halk tarafından sevilen soytarı Alex halkı eğlendirmektedir. Ama bunu kral ve oğlu Henry'le dalga geçerek yapar.)

SOYTARI ALEX: Bakalım o yağ torbası kral kendi kaldırıp buraya gelebilecek mi?

HALK: Hayır! (Gülerler)

SOYTARI ALEX: Peki babasının yalakası ve ayrıca pısrık olan Henry?.. (Önündeki birinin arkasına saklanarak)

HALK: Hayır! (Gülerler)

KAHYANIN OĞLU: (İçeri koşarak girer) Kralım, kralım! Bir soytarı sizinle ve oğlunuz Henry ile dalga geçiyor!

PEDRO: Ne cüretle! (Kalkmaya çalışır)

HENRY: Ne duruyorsun yardım etsene! Bunu yapmak için ben sıskayım.

KAHYANIN OĞLU: Hemen majesteleri. (Krala kalması için yardım eder)

PEDRO: Şimdi ben gösteririm ben ona. Kimse benimle ve oğlumla ilgili böyle konuşamaz! (Sarayın balkonuna çıkar)

KAHYANIN OĞLU: Buraya bakın! Kralınız konuşuyor!

SOYTARI ALEX: (Abartılı bir şekilde) Oo kralım, şeref verdiniz!

PEDRO: Sen kim oluyorsun da benimle ve oğlumla ilgili böyle konuşuyorsun?!

SOYTARI ALEX: (İnsanlara seslenir) Balkonun yanından çekilin. Çökerse altında kalmayın!

PEDRO: Muhafızlar! Alın bu adamı, ilk önce zindana atın. Sonra giyotini hazırlayın!

(Muhafızlar soytarıyı götürürken o hâlâ yaptığı şakalara devam etmektedir.)

HENRY: Bunların hepsi çok saygısız babacığım.

PEDRO: Evet oğlum.

MARIA: Neyse ben odama gidiyorum babacığım.

(Kral onu duymazdan gelerek taht odasına gider)

MARIA: (Kendi kendine) Keşke babam abime değer verdiği kadar banada değer verseydi...

(Koridorda odasına doğru yürürken yaşlı cadıyla karşılaşır.)

CADI: Maria, kralın 6. çocuğu.

MARIA: Evet hanımefendi. Bir şey mi istemiştiniz?

CADI: (Beş tane kılıç uzatır) Bu benden size hediye.

MARIA: Biz altı kişiyiz hanımefendi. Biz yanlısınız olabilir mi?

CADI: Bu kılıçlar sizin için. Size ihanet eden kardeşinizden daha güçlü olmanız ve yeni yerler fethetmeniz için.

MARIA: (Eğilir) Teşekkürler hanımefendi.

CADI: Artık zırhlanma ve şaha kalkma vakti.

(Kral saraydaki bağrıışmaları duyup Henry'yi yollar.)

HENRY: Ne yapıyorsunuz! Bunlar bir prensese yakışmayan şeyler.

MARIA: Her zaman babamın arkasına saklanman da bir prens yakışmaz sevgili abicim.

(Kılıç kavgasına başlarlar.)

HENRY: Seni her zaman yendim şimdi de yeneceğim.

MARIA: (kılıcını ona vurur) Ben sana izin veriyordum abi.

HENRY: (kalkar, yarasını tutar ve uzaklaşır) Bu iş burada bitmedi, geri geleceğim!

(Alfred, babasının yanına gider.)

PEDRO: Gene ne istiyorsun? Henry nerde?

ALFRED: O şu an meşgul baba.

PEDRO: Ne ile meşgulumuş peki?

ALFRED: Ölmekle.

PEDRO: Ne? (Kalkmaya çalışır)

ALFRED: Ayrıca bugün sizin de sıranız geldi sevgili babacığım.

PEDRO: (Korkudan zorlukla konuşur) Ne... ne... ne diyorsun sen?

ALFRED: Çok fazla canınızı yakmayacağıma söz veriyorum sevgili babacığım.

PEDRO: Bunu yapamazsın!

ALFRED: (Kılıcı elinde) Her şey bitti... Baba.

(Kralın ölümünden sonra krallık beş kardeşin de yardımıyla gelişir ve güzelleşir.)

(SON)

BİLİM: FOTONLAR İZLENDİKLERİNİ BİLİYOR MU?

Meriç BİLEN

Işığın doğasını anlamak için bilim insanları çalışmalar yapmaktadır. Bu çalışmalardan biri de fotonun(ışık parçacığı) davranış şeklidir. Foton elektron gibi parçacıkların kuantum durumunun aynı anda farklı durumlarda olabilmesi anlamına gelen ' süperpozisyon ' teoremine göre maddenin en küçük yapıtaşlarından biri olan elektronlar, parçacık fonksiyonlarını da dalga fonksiyonlarını da taşıyabiliyorlar. Biz onları izlemeye çalışırsak gerçekliğimize ayak uyduruyor ve parçacık davranışında bulunuyor. Fakat izlemediğimiz zaman dalga gibi davranmaya devam ederek girişim deseni oluşturuyorlar.

Kuantum süperpozisyonunu anlamak için çift yarık deneyi çok güzel bir örnektir. Çift yarık deneyini anlamak için öncelikle bir gri duvarımız olsun onun önünde de opak bir duvar ve o duvarlarda iki tane yarık olduğunu düşünelim. Bu yarıklara minik bilyeler fırlatsaydık gri duvarda iki düz çizgi oluşurdu. Yarıkların duvardaki şekli tek çizgi olurdu. O yarığa su dalgaları gönderirsek iki yarıktan geçen dalgalar yarıkların olduğu duvarın arkasında birbiriyle etkileşirdi. Bir dalganın tepesiyle diğer dalganın çukuru denk gelirse orada sanki hareket yokmuş gibi gözükür. Dolayısıyla gri duvarda girişim deseni oluşur. O iki tepe ya da çukurun denk geldiği yerde daha parlak bir iz kalırdı, bir tepe ve bir çukurun birbirine denk geldiği yerlerde daha sönük bir iz kalırdı. Böylece bir koyu bir açık bir koyu bir açık diye giden bir desen oluşurdu. Buna girişim deseni denir.

Bu durumu elektronlara uyarlırsak eğer tek yarığa tek tek elektron gönderirsek de huzme halinde gönderirsek de diğer duvarda tek bir çizgi oluşur. Çift yarıktan elektron huzmesi gönderirsek bu elektronlar diğer duvarda sanki dalgarmışçasına girişim deseni oluştururlar. Çift yarığa tek tek elektron göndersek bile bir girişim deseni oluşur. Elektronların hangi yarıktan geçtiğini bulmak için bu yarıklara kamera yerleştirilir. Böylece tek tek gönderdiğimizde elektronların nasıl girişim deseni oluşturduğu çözülebilir diye düşünülüyordu. Bu yapıldığında elektronun hangi yarıktan geçildiği tespit ediliyor ama bir süre sonra gri duvarda iki çizgi oluşuyor. Az önce aynı deneydeki gibi girişim deseni oluşmuyor. Yani elektronların hangi yarıktan geçtiğini bilmediğimiz zamanlarda elektron bir dalga gibi davranıyor ve bir girişim deseni oluşturuyor. Ama ne zaman gözlemeye kalksak elektronlar bunun farkındaymışçasına parçacık gibi davranmaya başlıyor ve sadece bir yarıktan geçerek öteki duvarda iki çizgi oluşturuyor. Bir çok bilim insanı bu konuda teoremler ortaya sunmuştur lakin elektronun davranışındaki bu değişimin nedeni henüz net olarak açıklanamamıştır .

Anekdotlarla Şair ve Yazarlar

AHMET YESEVÎ

Hoca Ahmet Yesevi, dağ bayır dolaşmaya çıkmış. Çok yorulunca bir kır evine konuk olmuş. Ev sahibi kendisine sıcak, renkli bir içecek ikram etmiş. Bunu içtikten sonra Hoca'nın bütün yorgunluğu geçmiş, kendini pek zinde hissetmiş. Ev sahibine içtiğinin ne olduğunu sormuş. O da "Çay!" diye cevap vermiş. Hoca duasını yapmış: "Çayı içen şifa, yapan safa bulsun!"

Derler ki o gün bugündür kelâm ve kalem ehli çay tiryakisi olup onun muhabbetinden vazgeçmemiş.

PEYAMİ SAFA

Nebahat Hanım, Sermet Sami Uysal'a **Peyami Safa** ile nasıl tanıştığını anlatırken kaleminin de fena olmadığına işaret eder. 1937 yılında Cumhuriyet gazetesine "Kalbimin Sesi" hikâyesini götürür. Gazetenin müdürü Abidin Daver, edebiyat bölümüne Peyami Safa'nın karıştığını söyleyip Nebahat Hanım'ı ünlü romancıya gönderir. Nebahat Hanım'ın müstakbel eşi hakkında ilk intibaları pek olumlu değil: "Çok ciddi idi. İnsana adeta korku veriyordu. Tanıştığımızdan iki üç ay sonra nişanlandık. 1938'de evlendik." Bu arada hikâyenin akıbetini mi merak ediyorsunuz? Nebahat Hanım'ın kalbinin sesi, Peyami Safa'nın gönlünde karşılığını bulduğu gibi, gazetede de yayımlanır.

DERGİ EKİBİ**PINAR ÖĞÜT****SORUMLU ÖĞRETMEN**

1983 yılında Çanakkale'nin Biga ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Biga'da tamamladıktan sonra Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Öyküleri ve kitap incelemeleri Ayraç ve Mavi Yeşil dergilerinde yayımlandı. "Çekmece" isimli öyküsü Kayseri Belediyesi'nin Emir Kalkan Hikâye Yarışması anısına çıkardığı kitapta yayımlanmaya değer görüldü. İlk romanı Kırılma 2020 yılı şubat ayında İndie Yayınlarından çıktı. 2012 yılından beri teorik olarak yaratıcı yazarlık ve anlatıbilim ile ilgileniyor. Edirne'de öğretmenlik yapan Öğüt, evli ve bir kız çocuğu annesi.

MEDİNE GÜVEN**(Editör/Yazar)**

23 Nisan 2006'da Uzunköprü'de doğdu. İlkokulu Ergene İlkokulu'nda, ortaokulu Yunus Emre Ortaokulu'nda okudu. Hâlen Muzaffer Atasay Anadolu Lisesi'nde okuyor. Küçük yaşlardaki yazar olma hayalini hâlâ korumakla beraber ortaokuldan beri psikoloji, felsefe gibi alanlarda ilerlemek istiyor. Kendini bildi bileli araştırmayı, okumayı ve yazmayı çok seviyor. 9.sınıfta antoloji kitabı çıkaran bir yayına kısa öyküler yazmaya başlayan Medine şimdilerde bir dijital gazete sayfasında yazarlık yapıyor. Ayrıca yaklaşık bir yıldır okulun münazara Takımında yer alıyor. Kendini geliştirirken aynı zamanda insanlara da yararlı olmak istediği için dijital dergi fikrini öne süren Medine; bu projeyi Ada, Zeynep ve Meriç ile birlikte öğretmenlerinin yardımıyla yürütmekte.

ZEYNEP GÜRKAN**(Yazar)**

31 Ocak 2006'da Uzunköprü'de doğdu. Uzunköprü Yunus Emre Ortaokulu'nda okudu. Halen Uzunköprü Muzaffer Atasay Anadolu Lisesi'nde okuyor. Küçük yaşlarından itibaren kitap okumaya ve çeşitli yazılar yazmaya merak saldı. 1. sınıfta okurken Nisan ayında düzenlenen Kitap Okuma Yarışmasında öğrenciler arasında 1. olarak 'Kitap Kurdu' lakabına layık görüldü. 10. sınıftayken edebiyat öğretmeni tarafından verilen yazı ödevinde kaleminin kuvvetli olduğu keşfedildi ve büyük bir hevesle kısa hikayeler yazmaya devam etti. Yaklaşık 1 yıldır Ada Pekşen, Medine Güven ve Meriç Bilen ile birlikte okullarının münazara takımında yer alıyor. İki büyük hayali var; birincisi, hayalindeki mesleğe sahip olduktan sonra kadın ve çocuk haklarını savunmak. ikincisi ise, yazdığı bir eseri kitaplaştırıp bastırmak.

MERİÇ BİLEN
(Yazar)

1 Aralık 2005 tarihinde soğuk bir kış günü doğan Meriç Bilen, yay burcunun neredeyse tüm özelliklerine sahiptir. Anaokulu ile başlayan eğitim hayatı, ilkokulda disiplinli bir süreçten geçmiştir. Şu an Muzaffer Atasay Anadolu Lisesinde lise 3.sınıf olan Bilen, akademik başarının üzerine düşmüş, kitap okumayla başlayan edebiyat sevgisi gittikçe artmıştır. Zamanla "müzik ruhun gıdasıdır" sözünü hayatının sloganı halinde getirmiş, yaptığı aktivitelerde müziği bolca kullanmıştır. Münazara ile tanışıp hayatına güzel tecrübeler katmıştır.

NIHAN LOKMAN
(Podcast Sorumlusu/Yazar)

23 Mayıs 2006 tarihinde İstanbul'da doğdu. İlkokulu sırasıyla Ergene, Demokrasi ve Karapınar İlkokulu'nda okudu. Öğrenimine Yunus Emre Ortaokulu'nda devam etti. Halen Muzaffer Atasay Anadolu Lisesi 11.sınıfta öğrenim görmektedir. Edebiyata ve psikolojiye yoğun ilgi duyan Nihan ortaokul ve lisede çeşitli kompozisyon yarışmalarında dereceye girmiştir. Kitap okumayı çok seven, sürekli araştıran şiir ve metin yazarlığına meraklı olan Nihan kısa yazıları ile okulumuzda yayınlanacak olan bir yazın grubunun aktif üyesidir.

Minel BAĞÇE
(Yazar)

22 Ocak 2007 tarihinde Babaeski'de doğdu. Sırasıyla Velimeşe Atatürk İlkokulu'nda ve 4. Sınıfı Şinasi İlkokulu'nda okudu ve öğrenimine Gazi Turhan Bey Ortaokulu'nda devam etti. Ortaokulda resim öğretmeninin teşviki ile Güzel Sanatlar Lisesi resim sınavına girdi ve kazandı. Resmin yanında müzik ve sporla severek ilgilendi, okulun koro ve voleybol takımında aktif bir şekilde rol aldı. En büyük hayali ortaokuldan beri hayallerini süsleyen mesleğe sahip olmak olan Minel halen Muzaffer Atasay Anadolu Lisesi'nde 3. Sınıf öğrencisi olarak öğrenimine devam etmektedir.

Ozan KARAHAN
(Yazar)

23 Mart 2006 tarihinde Uzunköprü'de doğdu. Demokrasi İlkokulu'ndan sonra Yunus Emre Ortaokulu'nda okudu. Lise hayatına Muzaffer Atasay Anadolu Lisesi'nde devam ediyor. Daha çok din, siyaset ve felsefe ile ilgilenmekten hoşlanıyor ve bu alanlarda okumayı, araştırmayı, kafa yormayı ve düşüncelerini aktarmayı seviyor. Meraklı ve bağımsız bir kişiliğe sahip olan Ozan gelecekte iktisadi bilimlerden ilerlemek istiyor.

MÜTEHAYYİL PODCAST

ÖYKÜ: MUKADDERAT
YAZAN ZEYNEP GÜRKAN,
SESLENDİREN NİHAN LOKMAN

ÖYKÜ: PERDE-İ ZULMET
YAZAN ZEYNEP GÜRKAN,
SESLENDİREN NİHAN LOKMAN

RÖPORTAJ: ERASMUS + PROJESİ
KAPSAMINDA POLONYA'YA GİDEN
ARKADAŞLARIMIZLA
GERÇEKLEŞTİRDİĞİMİZ RÖPORTAJ.

AKUSTİK: AY TENLİ KADIN
OKULUMUZ ÖĞRENCİLERİN
AÇELYA SİREL SİZİN İÇİN ÇALIP
SÖYLEDİ.

